

УДК 339.732

ДОСТАТНІСТЬ РЕГУЛЯТИВНОГО КАПІТАЛУ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ТА ІНОЗЕМНОМУ БАНКІВНИЦТВІ УКРАЇНИ

У. Владичин

Львівський національний університет імені Івана Франка

Висвітлено необхідність регулювання достатності капіталу вітчизняних та іноземних банків в Україні, виокремлено структурні елементи регулятивного капіталу банків, а також подано рекомендації щодо оптимізації розміру регулятивного капіталу та рівня іноземного капіталу в банківській системі України.

Ключові слова: регулятивний капітал, іноземний капітал, статутний капітал, іноземний банк, іноземне банківництво.

Регулювання банківництвом відіграє важливу роль у функціонуванні банківської діяльності. Банківські установи повинні володіти достатніми капіталами для збереження платоспроможності, підвищення рівня надійності банку та проведення успішної банківської діяльності. Органи банківського нагляду з метою забезпечення стабільності банківської системи мають встановлювати як для вітчизняних банків, так і для банківських установ з іноземним капіталом мінімальні вимоги щодо достатності банківського капіталу, які повинні відображати ризики банківської діяльності, а також визначати складові елементи регулятивного капіталу банку, зважаючи на його здатність мінімізувати можливі негативні наслідки впливу банківських ризиків.

Дослідженнями проблем банківського капіталу та розвитку банківництва України займалися вітчизняні і зарубіжні вчені, зокрема, М. Алексеєнко, З. Васильченко, А. Вожжов, Г. Габбарт, О. Дзюблюк, Ж. Довгань, В. Кисельов, В. Рисін, Д. Сінкі, Т. Смовженко та ін. Науковці досліджували проблеми становлення вітчизняної банківської системи, структури банківського капіталу та рівня іноземного капіталу у банківському секторі України. При цьому дискусійними і надалі залишаються питання регулювання та визначення оптимальних розмірів та структури іноземного банківського капіталу, а також достатності капіталу для здійснення стабільної та прибуткової банківської діяльності.

Мета дослідження полягає в тому, щоб визначити оптимальну структуру регулятивного капіталу вітчизняних та іноземних банків, які діють на території України, для забезпечення підвищення ефективності банківської діяльності. З огляду на це, у даній статті визначається роль регулятивного капіталу як чинника стабілізації банківської системи України, аналізується діюча структура та методика розрахунку регулятивного капіталу вітчизняних та іноземних банків і подаються рекомендації щодо оптимізації рівня іноземного капіталу у банківській системі України.

Сутність регулятивного капіталу впливає з визначення однієї із функцій банківського капіталу. Зокрема, регулятивна функція банківського капіталу виражається в тому, що через встановлення розміру власного капіталу (або окремих його елементів) регулюючі та наглядові органи впливають на діяльність банку в цілому. Зокрема, встановлення нормативів капіталу має на меті не допустити надмірної мінімізації банками власного капіталу заради максимізації отримуваних доходів, знизити рівень банкрутства та підвищити рівень захисту інтересів вкладників і кредиторів.

Законодавство України подає визначення регулятивного капіталу як “власних коштів, які складаються з основного та додаткового капіталу, зваженого на ризики, що визначаються нормативно-правовими актами Національного банку України” [2].

На нашу думку, дане тлумачення містить певні неточності. Зокрема, трактування регулятивного капіталу як власних коштів виявляється дещо сумнівним, враховуючи те, що одним

із складових елементів регулятивного капіталу є кошти, залучені на умовах субординованого боргу. А субординований борг є позиченим капіталом, який залучений у вигляді звичайних незабезпечених боргових капітальних інструментів, що повертаються інвесторам не раніше, ніж через п'ять років. Окрім цього, зваження на ризики стосується розрахунків нормативів достатності (адекватності) капіталу, при яких розмір регулятивного капіталу співвідноситься до сумарних активів, зважених за ступенем ризику.

Таким чином, під регулятивним капіталом банку, на нашу думку, слід розуміти капітал, який повинен мати у власному розпорядженні банк при здійсненні операцій чи наданні послуг, виходячи із вимог регулюючого органу, з метою мінімізації негативного впливу банківських ризиків та підтримання фінансової стійкості й ефективності банківської діяльності, а також сприяння захисту інтересів акціонерів, вкладників і кредиторів банку.

Основною функцією регулятивного капіталу банку є забезпечення безперервної діяльності банку, оскільки неочікувані збитки покриваються за рахунок регулятивного капіталу, окремі складові елементи якого тримаються як резерв. У зв'язку з цим, регулюючими органами встановлюються мінімальні вимоги до розміру регулятивного капіталу, яких повинні дотримуватися банківські установи в процесі своєї діяльності.

Структура банківського капіталу та порядок його визначення в різних країнах має свої відмінності. Основи світової практики регулювання банківської діяльності розроблені Комітетом з банківського нагляду. З метою забезпечення стабільності міжнародної фінансової системи Базельським комітетом була ухвалена угода про єдині міжнародні стандарти достатності капіталу. Засади гармонізації регулювання банківського капіталу містилися в "Базельській угоді про конвергенцію капіталу" (1988 р.), яка дістала назву Базель I. У ній висвітлено основні підходи до визначення складу власного капіталу та порядку його розрахунку в країнах, що підписали угоду. Ця угода вплинула на політику банків щодо управління ризиками, формування та регулювання їх власного капіталу. Викладені в угоді принципи оцінки мінімального капіталу послужили моделлю для встановлення аналогічних стандартів національними законодавствами різних країн і використовуються більш ніж у 100 країнах світу, а застосування нормативу достатності капіталу було розповсюджено не лише на провідні міжнародні банки, а й на банки, які оперують на місцевих ринках.

Укладена Угода про капітал містила такі основні постулати: "капітал банку складається з основного та додаткового; капітал потрібен для покриття кредитного ризику, який визначається за допомогою вагових коефіцієнтів ризику; мінімальне значення достатності капіталу, тобто співвідношення між капіталом банку та його активами, зваженими за ступенем ризику, не має перевищувати 8 %" [5, с. 3].

Згідно базельської методики показник власного капіталу поділяється на два компоненти: капітал першого рівня (основний капітал) і капітал другого рівня (додатковий капітал). Капітал першого рівня включає: перманентний акціонерний капітал, тобто випущені і повністю сплачені звичайні акції; безстрокові привілейовані акції без виплати дивідендів; розкриті резерви (додатковий сплачений капітал, який включає премію на акції, які утворюються за рахунок перевищення ринкової вартості випущених в обіг акцій над їх номіналом, а також частину нерозподіленого прибутку, переведену в капітальні рахунки; нерозподілений прибуток; загальний резерв на покриття непередбачених збитків та інші резерви, які створюються банком у відповідності з національним законодавством). Капітал другого рівня включає: деякі види резервів (нерозкриті резерви, резерви з переоцінки активів та ін.); деякі види цінних паперів і боргових зобов'язань, випущені банком.

В основу базельської методики покладено принцип достатності капіталу, зміст якого полягає в тому, що розмір власного капіталу банку повинен відповідати розміру активів з урахуванням ступеня їх ризику. Таким чином, при розрахунку мінімально необхідного розміру капіталу банку необхідно враховувати якість банківських активів з врахуванням пов'язаного з ними ризику. При цьому кожен елемент активів належить до відповідної категорії і зважений у відповідності із завчасно встановленою шкалою коефіцієнтів.

Система розрахунку капіталу, створена Базельським комітетом, сприяла нарощенню банківського капіталу і зміцненню банківської системи, але вона мала недоліки і потребувала

реформування. Пропозиції Комітету стосовно перегляду старих основних положень 1988 р., згідно з якими визначається достатність власного банківського капіталу, затверджувались і публікувались у червні 1999 р., у січні 2001 р. та у квітні 2003 р.. Поряд із цим проводились численні консультації та дослідження з метою визначення кількісних чинників, які можуть впливати на банківську сферу внаслідок впровадження цих пропозицій. Відтак після тривалих доопрацювань у червні 2004 р. Базельським комітетом з нагляду за банківською діяльністю був представлений новий документ – “Міжнародна угода про стандарти та вимоги до достатності капіталу для банківських організацій”, який отримав назву Базель II. Таким чином, після внесення поправок Базельський комітет підготував і опублікував систему регулювання достатності капіталу, яка являла собою удосконалені правила визначення мінімального обсягу капіталу банківських установ. І хоча Базельська угода орієнтована, у першу чергу, на застосування банківськими установами, що здійснюють міжнародну діяльність, модель розрахунку достатності банківського капіталу використовується багатьма країнами.

Основні положення Базельської угоди для розрахунку достатності власного капіталу банків використовуються і в банківській практиці України. Структура та порядок визначення регулятивного банківського капіталу визначається Інструкцією “Про порядок регулювання діяльності банків в Україні”, затвердженою постановою Правління НБУ від 28 серпня 2001 р. № 368 та в інших нормативних актах Національного банку України, які побудовані на міжнародних стандартах і враховують основні вимоги Базельського комітету до оцінки банківського капіталу.

Основне призначення регулятивного капіталу банківської установи полягає в забезпеченні покриття різних ризиків, які притаманні банківській діяльності. Водночас банки за допомогою регулятивного капіталу сприяють забезпеченню збереження банківських вкладів, підтримці фінансової стійкості, підтриманню відповідного рівня довіри до банку та здійсненню ефективної та стабільної банківської діяльності.

Регулятивний капітал банку обчислюється як сума основного (першого рівня) і додаткового (другого рівня) капіталів банку за мінусом відвернень. Основний капітал банку вважається незмінним і таким, що не підлягає передаванню чи перерозподілу, за його допомогою здійснюється забезпечення стабільності банківської установи.

Вагомим елементом основного капіталу (першого рівня) вітчизняних та дочірніх структур іноземних банків, які діють в Україні, є статутний капітал банку. Законодавство України подає визначення статутного капіталу як сплаченого та зареєстрованого підписного капіталу. Підписний капітал трактується як величина капіталу, на яку отримано письмові зобов’язання акціонерів (пайовиків) банку на внесення коштів за підпискою на акції (паї) [2].

Таким чином, під статутним капіталом розуміємо частину власного банківського капіталу, сформованого відповідно до статуту банку з грошових коштів акціонерів та внесків учасників, яка необхідна для заснування банку і залишається в його розпорядженні протягом усієї діяльності.

Законодавством України передбачений розмір приписного капіталу філії іноземного банку, яка створюється на території України. Приписний капітал трактується як сума грошових коштів у вільно конвертованій валюті, надана іноземним банком філії для її акредитації [2]. Приписний капітал філії іноземного банку, на нашу думку, прирівнюється до статутного капіталу банку-юридичної особи. Однак, зважаючи на те, що філія іноземного банку є відокремленим структурним підрозділом, що не має статусу юридичної особи і здійснює свою діяльність на території іноземної держави від імені материнського банку за кордоном, виникає необхідність врегулювання структури та розміру її капіталу. Мінімальний розмір приписного капіталу філії іноземного банку на момент її акредитації має бути не меншим 10 млн євро, при цьому вимагається наявність письмового зобов’язання іноземного банку про безумовне виконання ним зобов’язань, які виникли у зв’язку з діяльністю його філії на території України [2]. Такі вимоги матимуть позитивний вплив на довіру клієнтів до філій іноземних банків в Україні, оскільки повернення коштів у разі виникнення загроз та проблем у діяльності банків гарантуватиметься іноземними банками за кордоном. При цьому, на нашу думку, слід приділити особливу увагу відбору іноземних банків, які виявили бажання відкрити свої філії в Україні, за рейтингом надійності та фінансової стійкості.

Крім того, до складу основного капіталу банку включаються розкриті резерви, що створені або збільшені за рахунок нерозподіленого прибутку. При цьому, загальний розмір основного капіталу

банку визначається з урахуванням розміру очікуваних (можливих) збитків за невиконаними зобов'язаннями контрагентів.

Додатковий капітал як складова частина регулятивного капіталу банку має менш постійний характер та його розмір піддається змінам.Dodатковий капітал банку виконує, перш за все, функцію захисту основного капіталу і служить для страхування активних та інших банківських операцій. Він повинен включати різноманітні резерви, передбачені і призначені для покриття різного роду збитків від банківської діяльності.

До складу додаткового капіталу банків включаються такі елементи, як резерви під стандартну заборгованість інших банків; резерви під стандартну заборгованість клієнтів за кредитними операціями банків; підтверджена аудитором (аудиторською фірмою) за результатами звітного фінансового року сума збільшення (за результатами переоцінки) вартості основних засобів, які є власністю банку і забезпечують технологічне здійснення банківських функцій; результат поточного року (прибуток), що зменшений на суму доходів, неотриманих понад 30 днів з дати їх нарахування (крім доходів за державними цінними паперами та цінними паперами, емітованими НБУ); субординований борг, що враховується до капіталу; нерозподілений прибуток минулих років; прибуток звітного року, що очікує затвердження [4].

При розрахунку загальної суми регулятивного капіталу банку на додатковий капітал (капітал другого рівня) накладаються певні обмеження. При визначенні розміру регулятивного капіталу банку загальний розмір основного та додаткового капіталу банку додатково зменшується на суму відвернень.

Діяльність іноземних банків в Україні регламентується національним законодавством та нормативно-правовими актами НБУ. З метою регулювання та оптимізації функціонування банківських установ Національним банком України встановлено обов'язкові нормативи, яких повинні дотримуватися вітчизняні та іноземні банки у процесі своєї діяльності та території України. Зокрема, достатність капіталу вітчизняних та іноземних банків обчислюється за допомогою нормативів:

- мінімального розміру регулятивного капіталу (Н1);
- адекватності регулятивного капіталу / платоспроможності (Н2);
- співвідношення регулятивного капіталу до сукупних активів (Н3).

Норматив мінімального розміру регулятивного капіталу (Н1) визначається законодавчими актами України. Банківські установи в Україні зобов'язані підтримувати розмір регулятивного капіталу не нижче встановленого рівня. Вітчизняне законодавство визначає, що мінімальний розмір регулятивного капіталу банку має становити 10 млн євро. Банки, які мають регулятивний капітал менший, ніж 10 млн євро, зобов'язані збільшити його розмір відповідно до наступних вимог [6]:

а) розмір регулятивного капіталу яких більше, ніж 8 млн євро, збільшити його розмір до 01.07.2009 – 9 млн євро і до 01.07.2010 – 10 млн євро;

б) розмір регулятивного капіталу яких менший, ніж 8 млн. євро, збільшити його розмір до 01.01.2010 – 7 млн євро, до 01.01.2011 – 8,5 млн євро, до 01.01.2012 – 10 млн євро.

Щороку окремим рішенням Правління НБУ визначається та встановлюється мінімальний розмір регулятивного капіталу в гривнях на відповідний період (рік) у розмірі, еквівалентному розміру нормативного значення, яке встановлене в євро. Мінімальний розмір регулятивного капіталу в гривнях визначається НБУ кожний рік та має дотримуватися банками на кінець кожного періоду (року), що регулюється.

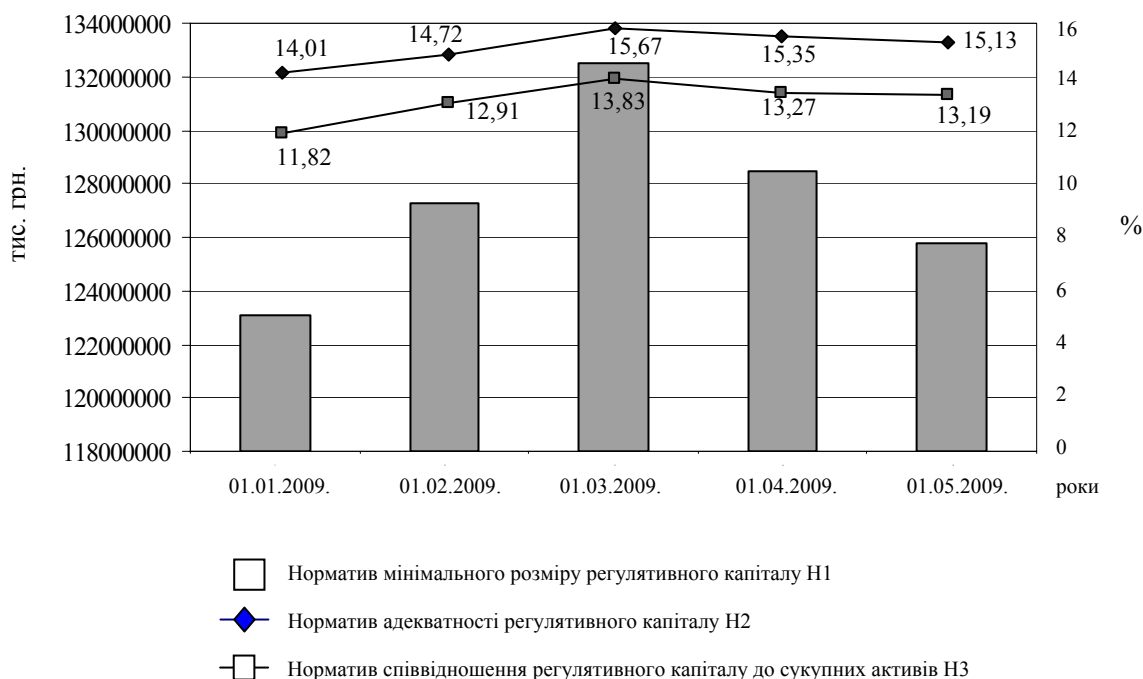
Мінімальний розмір регулятивного капіталу (Н1) вітчизняних банків на 2009 р. у гривнях, еквівалентний розміру нормативного значення, встановленого в євро, становить 74194 тис. грн [7]. При цьому НБУ встановлено, що у 2009 році для отримання письмового дозволу на проведення банківських операцій, банківські установи зобов'язані дотримуватися розміру регулятивного капіталу, розрахованого в гривнях, еквівалентному розміру, встановленого в євро: 10 млн. євро – 74194 тис. грн, 15 млн євро – 111291 тис. грн, 20 млн євро – 148389 тис. грн [7].

Норматив адекватності регулятивного капіталу відображає здатність банку своєчасно і в повному обсязі розрахуватися за своїми зобов'язаннями, що впливають із торговельних, кредитних або інших операцій грошового характеру. Для його розрахунку активи поділяються на

групи за ступенем ризику та підсумовуються з урахуванням відповідних коефіцієнтів зваження, присвоєних для кожної групи. Усі активи банку діляться на п'ять груп за ступенем ризику з наступними коефіцієнтами: перша група активів – ступінь ризику 0 %, друга – 10 %, третя – 20 %, четверта і п'ята – 50 і 100 % відповідно. Чим вище значення показника, тим більша частка ризику, що її приймають на себе власники банку, і навпаки: чим нижче значення, тим більша частка ризику, що її беруть на себе кредитори або вкладники банку. Нормативне значення Н2 для діючих банків має бути не меншим ніж 10 %. Для банків, що розпочинають операційну діяльність Н2 має становити: протягом перших 12 місяців діяльності (з дня отримання ліцензії) – не менше 15 %, протягом наступних 12 місяців – не менше 12 %, надалі – не менше 10 % [4].

Норматив (коефіцієнт) співвідношення регулятивного капіталу до сукупних активів (Н3) відображає розмір регулятивного капіталу, необхідний для здійснення банком активних операцій. Норматив Н3 розраховується як відношення регулятивного капіталу банку до сукупних активів. При цьому до сукупних активів банку не включається сума сформованих резервів за всіма активними операціями. Нормативне значення показника Н3 має бути не менше 9 % [4].

Проведений аналіз показав, що банківські установи в Україні протягом січня-травня 2009 р. дотримувались встановлених граничних значень обов'язкових економічних нормативів капіталу (див. рисунок).

З метою регулювання та здійснення аналізу банківської діяльності, а також враховуючи постійне зростання обсягу регулятивного капіталу та активів банківської системи, розширення філійної мережі банків НБУ проводить класифікацію банків за розміром капіталу та активів і зараховує вітчизняні банківські установи до відповідних груп. На 2009 р. Національний банк України визначив граничні межі розміру регулятивного капіталу і активів для окремих груп банків [9]:

- 1) група 1 – розмір регулятивного капіталу понад 1500 млн грн, активи – більше 14000 млн грн;
- 2) група 2 – регулятивний капітал має становити більше 500 млн грн, активи – більше 4000 млн грн;
- 3) група 3 – регулятивний капітал – більше 200 млн грн, активи – більше 1500 млн грн;
- 4) група 4 – регулятивний капітал – менше 200 млн грн, активи – менше 1500 млн грн.

Відповідно до проведеної класифікації НБУ здійснено розподіл банківських установ України на чотири групи. Наприклад, до групи 1 увійшло 18 банків, зокрема: Приватбанк, Райффайзен банк Аваль, УкрСиббанк, Укрсоцбанк, Укрексімбанк, “Надра”, ОТП Банк, Альфа-банк, Ощадбанк, ВТБ банк, Промінвестбанк, “Форум”, Перший український міжнародний банк, “Фінанси і кредит” та

інші. Група 2 включає 20 банківських установ, серед яких: Кредитпромбанк, Родовід Банк, “Південний”, ІНГ Банк Україна, Ерсте Банк, Унікредит Банк, Кредобанк тощо. До групи 3 зачислено 24 банки, зокрема: “Київ”, Індексбанк, “Київська Русь”, “Кредит-Дніпро”, Мегабанк, Фольксбанк, СЕБ Банк, Укрінбанк та інші. Найбільшою є група 4, яка налічує 120 банків і до якої зараховано наступні банківські установи: “Таврика”, Факторіал-банк, “Біг Енергія”, Автозавбанк, “Дністер”, “Діамант”, Міжнародний іпотечний банк, Трансбанк, “Львів”, Банк Руский Стандарт, Радабанк, “Приватінвест”, “Укоопспілка”, “Синтез” та інші [9].

В умовах загострення проявів світової фінансової кризи у банківській системі України розроблено низку законодавчих та нормативних актів, які направлені на зменшення негативного впливу кризових явищ на діяльність банківських установ. Ухвалені акти регулюють питання, пов’язані з погіршенням фінансового стану позичальників та клієнтів банків, розроблення способів реструктуризації кредитів, зміною обмінного курсу гривні щодо іноземних валют, підвищення рівня капіталізації та забезпечення стабільної роботи банків. Зокрема, у період до 01.01.2011 р. банківським установам дозволяється: урахувати до розрахунку регулятивного капіталу субординований борг, наданий в іноземній валюті, за курсом на звітну дату; банкам, які залучили кошти на умовах субординованого боргу, за згодою сторін укладати додаткові договори щодо продовження терміну дії договорів; встановлювати максимальне значення процентної ставки за залученими коштами на умовах субординованого боргу в іноземній валюті не вище Libor (на відповідну дату) за дванадцятимісячними міжбанківськими депозитами плюс 12 % річних; включати до основного капіталу сплачені, але не зареєстровані внески до статутного капіталу [8].

Згідно постанови Правління НБУ “Про окремі питання діяльності банків” № 49 від 05.02.2009 р. передбачається не застосовувати до банків заходи впливу за порушення економічних нормативів, якщо таке порушення спричинено зростанням курсу валют, а також не зменшувати регулятивний капітал на суму перевищення нормативного значення економічних нормативів Н7 та Н9 (за кредитами, наданими до 10.10.2008 р.). Цією ж постановою передбачається порядок включення до суми регулятивного капіталу банків результату переоцінки (дооцінки) основних засобів, починаючи з 2009 р., з коефіцієнтом 0,5 [8].

Станом на 01.05.2009 р. в Україні 2 банки перебувають в стадії реорганізації, 10 банків знаходяться в стадії ліквідації. До банків, в яких введено тимчасову адміністрацію, станом на 20.05.2009 р. віднесено: ТОВ “Укрпромбанк”, АКБ “Національний кредит”, ВАТ КБ “Причорномор’я”, АКБ “Київ”, ВАТ КБ “Надра”, ТОВ “Західкомбанк”, АКБ “Одесса-банк”, АКБ “Трансбанк”, ВАТ “БІГ-Енергія”, ВАТ “РОДОВІД БАК”, АБ “Банк регіонального розвитку”, ВАТ КБ “АРМА”, ВАТ “Селянський комерційний банк “Дністер”, ВАТ “Національний стандарт”, АКБ “Європейський” [3]. Проведений аналіз показує, що банки з іноземним капіталом виявляються більш стійкішими до негативних змін на внутрішньому фінансовому ринку України. При цьому більшість банків з іноземним капіталом, які діють в Україні є банками-гігантами, які провадять прибуткову та стабільну банківську діяльність.

Важливе значення регуляторної функції держави в період загострення фінансової кризи в Україні має необхідність розроблення механізмів реорганізації та підвищення капіталізації банківських установ. Зокрема, одним із напрямків капіталізації банків є їх націоналізація. Однак, націоналізація банківських установ, на нашу думку, повинна здійснюватися у разі неможливості підвищення капіталізації банку за рахунок інших джерел фінансування, серед яких можна виділити злиття та приєднання банків, пошук нових іноземних інвесторів тощо. На нашу думку, залучення іноземного капіталу у банківський сектор України та відкриття дочірніх структур фінансово стабільних іноземних банків сприятиме розвитку національного ринку та підвищить конкурентоспроможність вітчизняних банківських установ і сприятиме їх інтеграції у світовий фінансовий простір.

Таким чином, регулятивний капітал банківських установ відіграє важливу роль не лише у діяльності самого банку, а й сприяє проведенню аналізу та нагляду за роботою банківської системи органами банківського нагляду. Підтримуючи на відповідному рівні розмір регулятивного капіталу, банківські установи мають змогу контролювати та запобігати ризикам, які виникають у процесі проведення активних і пасивних операцій. У свою чергу Національний банк України вживає необхідних заходів для підтримання ліквідності банківських установ та забезпечення фінансової стійкості банківської системи України.

1. Динаміка дотримання банками України економічних нормативів 2009 рік / www.bank.gov.ua
2. Закон України “Про банки і банківську діяльність” № 2121-III від 07.12.2000 / www.rada.gov.ua
3. Інформація щодо стану здійснення тимчасової адміністрації у банках України станом на 20.05.2009 р. / www.bank.gov.ua
4. Інструкція “Про порядок регулювання діяльності банків в Україні”, затверджена постановою Правління НБУ № 368 від 28.08.2001 / www.rada.gov.ua
5. Кротюк В., Куценко О. Базель II: нова концептуальна редакція Базельської угоди про капітал // Вісн. нац. банку України. – 2006. – № 3. – С. 2–5.
6. Лист НБУ “Про розмір регулятивного капіталу банку” від 14.10.2008 № 47-412/1061-13829 / www.nau.kiev.ua
7. Постанова Правління НБУ “Про встановлення мінімального розміру регулятивного капіталу банків у гривнях на 2009 рік” № 116 від 04.03.2009 / www.nau.kiev.ua
8. Постанова Правління НБУ “Про окремі питання діяльності банків” № 49 від 05.02.2009 р. / www.rada.gov.ua
9. Рішення Комісії НБУ з питань нагляду та регулювання діяльності банків “Про розподіл банків на групи” № 765 від 30.12.2008 / www.nau.kiev.ua

MEASUREMENT OF REGULATION CAPITAL IN NATIONAL AND FOREIGN BANKING OF UKRAINE.

U. Vladychyn

Ivan Franko National University of Lviv

In the article the author considers the necessity of regulation size of the capital of national and foreign banks in Ukraine, the elements of the regulation capital of banks, and also author gives recommendations about to optimizations sizes of the regulation capital and level of the foreign capital in the bank system in Ukraine.

Key words: regulation capital of bank, foreign capital, foreign bank, foreign banking.

ДОСТАТОЧНОСТЬ РЕГУЛЯТИВНОГО КАПИТАЛА В ОТЕЧЕСТВЕННОЙ И ИНОСТРАННОЙ БАНКОВСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ УКРАИНЫ

У. Владычин

Львовский национальный университет имени Ивана Франко

Доведено необходимость регулирования размера капитала отечественных и иностранных банков в Украине, выделены структурные элементы регулятивного капитала банков, а также даны рекомендации относительно оптимизации размера регулятивного капитала и уровня иностранного капитала в банковской системе Украины.

Ключевые слова: регулятивный капитал, иностранный капитал, статутный капитал, иностранный банк, иностранная банковская деятельность.